

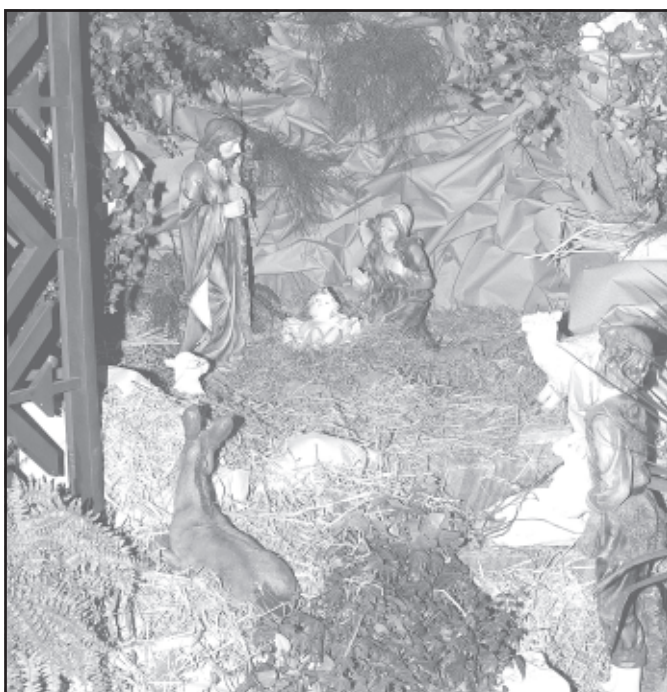
PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

*Šviesus Kalėdų džiaugsmas telydi Jus Naujaisiais metais!
Mieli broliai ir seserys užgimusiame Jėzuje Kristuje!*

Ar visi plačiai atvėrėme savo širdžių duris su meile bei pasitikėjimu priimti Jėzų ir leidomės perkeičiami Jo Dvasios? Šiandieninio pasaulio žmonių egoizmas, savimeilė, savanau-diškumas, garbės ir valdžios troškimas atšaldė, atitolino vienus nuo kitų, o svarbiausia – nuo Dievo.

Mano brangieji, šv. Kalėdų naktį visiems nuoširdžiai linkiu ir kviečiu – ateikite, sušilkite prie Kūdikėlio Jėzaus kaitrios ir mylinčios širdies, sugriaukite savo širdyse mūro sienas, pastatytas iš kasdienybės apmaudo, neišspręstų problemų bei pykčio. Atminkime, kad svarbiausia yra žmogus, o ne daiktai, kuriuos dažnai vieni kitiems dovanojame, reikalaujame atlygio, dėkingumo ir dėmesio. Ar nepernelyg esame įpratę viską įkainoti, parduoti ir pirkti, netgi meilę, šypsena, gerumą... Kartais tiesiog pamirštame, kad gali būti ir neįkainojamų, ir nepamatuojamų dalykų. Taip pat norėčiau palinkėti kuo daugiau didžiadvasiškumo ir kuo mažiau godumo, daugiau duoti ir kuo mažiau reikalauti, dažniau šypsotis ir mažiau verkšlenti, visus mylėti Kristaus meile, kad širdyje neliktų vietos pavydui, egoizmui, savajam „aš“. Svarbiausia visada turėkime drąsos nusi-gręžti nuo viliojančio blogio ir skelbti gerį, kurio vardas – Jėzus. Ir jei kas nors paklaustų tavęs, kas yra krikščionis, kad nedvejodamas drąsiai galėtum atsakyti: „Štai, pažvelk į mane!“

O dabar susiimkime už rankų, stipriai savo delnais suspaus-kime kito delną, pažvelkime vienas kitam į akis ir nuoširdžiai nusišypsokime. Kiekvienas mūsų esame Dievo dovana šiam pasauliui, Jėzaus Kristaus brolis ir sesuo, todėl mylėkime vienas kitą, kaip Jis mus mylėjo. Šią Šventąją Naktį išeidami iš bažnyčios išsineškime savo meilę ir apdovanokime ją kiekvie-ną sutiktąjį – vargšą, kaimyną, netgi priešą. Apglėbkime Kris-taus mylinčių glėbiu savo artimuosius ir padovanokime jiems savo mylinčios širdies dalelytę.

**Visus jus su meile apkabinantis
parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius**

A. Ledaitė

Sveikinu Tave

Mes sveikinam Tave, Jėzau Kūdikėli,
Dangiškojo Tėvo Sūnau brangus!
Suteik mums ramybės, paguosk liūdną sielą,
Maldaujame, prašom, pasilik pas mus!

Tu džiaugsmo šviesa, Tu ramybė ir meilė,
Vienybė, tiesa ir paguoda visų.
Tu dieviško ilgesio tekanti saulė,
Manęs neatstumki – aš Tavo esu.

Su meile tvirtai prie Tavęs prisiglausiu
Ir būsiu per amžius drauge su Tavim.
Visa savastim Tau su meile tarlausiu,
Visa savo siela ir gyva širdim.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Kristaus gimimas – Kalėdų šventė

Pradžioje buvo žodis. Tas žodis buvo pas Dievą, ir žodis buvo Dievas<...>. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa (Jn 1,1;4)

Mielieji, jei šiame pasaulyje gyva viltis, tai tik todėl, kad skamba vardas – Dievas! Milijonų milijonai žmonių į šį vardą sudeda savo džiaugsmus, vargus ir baimes. Štai kodėl negalime Jo pamiršti ir turime Jį tarti su ypatinga meile, pagarba bei pasitikėjimu. Evangelistas Jonas rašo: „Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų“ (Jn 1,14). Jis „Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė. Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais“ (Jn 1, 11). Štai kodėl Jėzus atėjo į šį pasaulį, – kad mes taptume Dievo vaikais! Dievas padovanojo kiekvienam iš mūsų neįkainojamą amžiną dovaną – Kūdikėlį Jėzų, kuris būdamas Visagaliu Dievo Sūnumi teikia mums malonę ir tiesą, kad galėtume, pajėgtume nugalėti savyje pagundą nusidėti ir, Jam atėjus amžių pabaigoje antrą kartą, susivienytume su Juo amžinajam gyvenimui.

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

Ar priimsime Kūdikėlių Jėzų į savo širdį kaip ilgai lauktą mielą svečią? Ar plačiai atversime sielos duris ir džiaugsmingai išskėstomis rankomis Jį sutiksime? Ar jauku ir patogiu Jam bus mumyse? Juk Jėzus ne šiaip malonus ir mielas svečias. Jis atnešė tai, ko mums šiandien labai reikia – meilę, paguodą, ramybę. Jis atnešė išganyimą ir viltį gyventi Jo karalystėje amžinajame gyvenime. Todėl turime Jį priimti ypatingai, visur ir visada teikti Jam pirmenybę. Priimti Jėzų ir įtikėti Jį – tai atsakyti gyvenimo sau, klausyti Jo balso ir vykdyti Jo valią. Ta valia: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ (Mt 22, 37), ir iš meilės Dievui išplaukiantis antrasis įsakymas: „Mylėk savo artimą, kaip save patį“ (Mt 22, 39). Tai labai nelengva, reikia stiprios va-

lios ir vargu ar žmogus vienas be Dievo pagalbos pajėgus tai įvykdyti.

Šiandien negalime matyti Kristaus savo kūno akimis, negalime apčiuopamai Jį jausti šalia, kaip jautė ir matė Jo mokiniai Jam prisikėlus. Tačiau Jis gyvena su mumis Eucharistijoje, Jis įsikūnija mumyse per šv. Komuniją, o tai nepalyginamai didesnė malonė nei Jo pasirodymai mokiniams. Raudona švieselė prie Švč. Sakramento tabernakulio be perstojo kviečia mus stabtelėti, išgirsti Jėzaus kvietimą: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgavinsiu!“ (Mt 11, 28) Tai vienintelė vieta, kur gali ateiti toks, koks esi, neslėpdamas savo baimių, nerimo, netikrumo, išsiblašymo, lūkesčių ir išdavysčių. Tai vienintelė tikra uola, į kurią atsirėmęs gali nurimti žmogus. Čia jis gaus atsakymus į visus klausimus, čia gali priimti teisin-

gus sprendimus, tik čia žmogus niekada nesijaus menkas, pavargęs ir vienišas, nes raudonas žiburėlis visada primins, kad tabernakulyje gyvena Jėzus pašventintos Ostijos pavidaļu. Tik čia žmogus gali gauti stulbinantį atsakymą: „Aš esu čia! Būk ramus!“

Mielieji, Kalėdos yra džiaugsmo šventė: skamba varpai, giesmės, žmonės išpuošė namus ir gatves. Tačiau švėsdami šv. Kalėdas atsiminkime, kad ne varpų garsų skambėjimas ir giesmės, ne gatvių ir namų puošimas, ne brangiausių dovanų dovanojimas jas įprasmina. Svarbiausia, kad mūsų širdyse užgimtų ir kiekvieną dieną gimtų Kristus, kurio mokslo šviesa būtų nešama žodžiais ir darbais, auka, tikėjimu ir meile visiems žmonėms. Pajuskime tikrąjį džiaugsmą, kurį mums atnešė Atpirkėjas, užgimęs mūsų širdžių gelmėse, ir kurio duoti pasaulis negali.

Sveikiname 2010 m. Padėkos ženklų laimėtojus!

Kauno Prisikėlimo bažnyčios Pastoracinės tarybos nutarimu 2010 m. Padėkos ženklų „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ apdovanojami šie nusipelnę parapijai žmonės:

1. Birutė Vasylienė – už nuopelnus dalyvaujant parapijos gyvenime, aktyviai sprendžiant socialines ir pastoracines parapijos problemas;

2. Kunigas Gintautas Kabašinskas – už nuopelnus atstatant Tautos šventovę – Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią;

3. Aleksandra ir Vytas Bancevičiai – už nuopelnus aktyviai, kūrybingai puoselėjant kultūrinį bei dvasinį gyvenimą parapijoje ir renginių rėmimą.

2011-ieji metai Lietuvoje paskelbti Dievo Gailestingumo metais

2010 m. lapkričio 14 dieną Lietuvos vyskupai, susirinkę Vilniuje, malda ir šv. Mišių auka pradėjo Marijos – Gailestingumo Motinos Globos atlaidus. Artėja Adventas, o drauge ir liturginių metų, kuriuos Bažnyčia Lietuvoje buvo paskelbusi padėkos Dievui už atgautą Nepriklausomybę ir laisvę metais, pabaiga. Ganytojai nusprendė ir praneša, kad ateinantieji 2011-ieji metai Lietuvoje skelbiami Dievo Gailestingumo metais.

Vyskupai ragina per šiuos metus giliau pažinti Dievo Gailestingumą, pagerbti Gailestingą Jėzų atvaizdą, susipažinti su jo nutapymo ir apsiųskimų istorija, puoselėti tikinčiųjų piligrimystę į Vilniaus Dievo Gailestingumo šventovę bei apmąstyti gautąsias malones.

Kiekvienai Lietuvos vyskupijai bus perduotos Vilniaus Gailestingą Jėzų paveikslų kopijos, kurios visus metus kelias iš parapijos į parapiją. Tikintieji ragi-

nami išgyventi Dievo Gailestingumo slėpinius bei stiprinti sąmoningo krikščioniškojo gyvenimo liudijimą.

2011 metais, švenčiant Dievo Gailestingumo iškilmę, kuri minima antrą Velykų sekmadienį, Vilniuje bus surengtas nacionalinis Dievo Gailestingumo kongresas.

Lietuvos vyskupų konferencijos sekretoriatas

Iš ses. Birutės Žemaitytės dienoraščio

Kas yra JĖZUS?

Kas buvo JĖZUS? Kas Jis yra iš tikro? Ir kuo mes Jį padarėme mūsų žemėje ir gyvenime?

Tai mūsų nelaimė, kad mes Jame pamatėme tikrai Viešpatį, Kuriu tikėti, Kurio klausyti, Kurį pagarbinti reikia ant žemės atsiklaupus. Kurį, Romos teise sekdami, padarėme Valdovu ir Vadu, Kunigu ir Auka, didžiu Stebukladariu ir Teisėju... Ir to užtenka?

O Jis ne tik kaip mažas Kūdikis, kuriam nuo lopšio iki karsto reikalingas žmonių gerumas, atėjo vargelio vargti su mumis. Ir ne tikrai Auka, sudeginti ant kryžiaus paskirta už mūsų nuodėmes, permaldaujant užgautą Aukščiausią VIEŠPATĮ (kad mes vėl, deja, kaip seniau galėtume klajoti).

Jis nėra tikrai Mielas, kaip mūsų motinos, stebuklus darančios kiekviename žingsnyje ir kūdikio verksmą išgirstančios širdim... Ir ne tikrai Teisėjas, kuriu pagąsdinti galima: „Nubaus beširdžius, atsilygins tiems, kurie turėjo širdį ir ją rodė alkaniems, ištroškusiems, nuogiems, keleiviams“ (plg. Mt 25,35).

Buvo Jis ir šitoks, bet pirmiausia JĖZUS buvo tikras žmogus ir žemėn atėjęs tikras Dievas, kad mes išmoktume ir pamatytume, jog įmanoma ir žemėje gyventi dieviškai – net kenčiant, netenkant

ir mirstant, kad mes galėtume Jį, kaip savo Duoną ir Kraują, priėmę pakeisti ir pašventinti save ir tą mažą ratelį aplink save – kiek mūsų rankos siekia.

Štai kas buvo ir kas yra Jis – JĖZUS! JĖZUS – tai greta mūsų gyvenantis Dievas, Jungtis su aukštybių Dievu, siunčiantis Šventąją Dvasią, vidinį giluminį Dievą, pas mus.

– Ateikite pas mane visi! – pakvietė Kristus.

Tačiau nieko iš to pakvietimo ir atėjimo nebus, jei ateisite nešvarūs, uždara širdimi, tikrai bijodami, norėdami papirkti Dievą arba nenorom. Nusivalykite prie durų kojas, rankas bei širdį vandeniu ir Ugnimi nuo dulkių ir nuo skriaudų, kurias esate padarę sau ir kitiems. Atverkite širdį, kaip žiedas atsiveria saulei, bitei, sėklai, kaip žemė atsiveria grūdai ir daigui, atsiverkite trokšdami, alkdami, norintys!

Dievo bijoti nereikia: Dievas – ne našta ir ne smurtas. Dievo nupirkti ir papirkti negalima, Jam ne dovanų, o viso žmogaus reikia! O jei kas nenori, to nė pats Dievas nenori! Ateikite švarūs, atviri, drąsiai, visa širdimi ir visu kūnu, o svarbiausia norėdami, geisdami, trokšdami!

Kristus aiškiai pasakė: „Jūs nebijokite! Danguje gyvena jūsų Tėvas“.

Kur Dangus, ten – Tėvas, kur Tėvas, ten – dangus. Jis nori to paties, ko trokštame mes, nes šituos norus Jis įdėjo į mūsų širdis. Jis mylėdamas sukūrė mus ir laukia mūsų meilės. Laimingi galėsime būti tik mylėdami. Jis – Tėvas, o ne senutėlis, ne baudžiantis baubas...

Dievas gyvena dabar mums nepasiekiamame Danguje, o Šventoji Dvasia yra mums juntamas Dievas. Šventoji Dvasia buvo JĖZAUS pradžia ir kiekvieno Jo Žo-

džio, Jo žingsnio Dvasia. Šventąją Dvasią, kaip savo ir Tėvo dovaną, JĖZUS atsiuntė per Sekminių šventę apaštalams ir siunčia be pertraukos mums. Ji YRA, ir priėmęs Ją turi, junti: kiekvienas žmogaus gerumas yra regimas Dvasios dvelkimas. Ji yra, ir Dievas šitaip nusileidžia iki mūsų, gaivina mus, gyvena mumyse, darosi matomas.

Nusisukdami nuo Šventosios Dvasios, mes pasikviečiame kitą dvasią, kurios iš pradžių nebuvo: neigiant Tiesą, atsiranda melas, griauinant Gėrį, gimsta blogis, skaudinant Dievą ir žmones, kyla Kančia. Šito nebuvo, neturėtų būti, o atsiranda iš mūsų, kai Dievo Dvasios nepriimame ar Ją išvarome... Tada kenčiame mes ir kaniname kitus, ir visi skęstame beprasmiškuose varguose.

„Atsiųsk, Viešpatie, savo Dvasią, ir visa iš naujo sukursi ir atnaujinsi žemės veidą!“

Man belieka su kūdikio atsidavimu pulti į Šv. Dvasios glėbį ir Jai sakyti:

– Šv. Dvasia, mano sielos Meile, garbinu Tave! Apšviesk mane, vesk mane, stiprink ir guosk mane. Pasakyk, ką aš turiu daryti, duok man nurodymų. Pasižadavau vykdyti visa, ko Tu iš manęs lauki, ir priimti visa, ką leisi, kad man atsitiktų. Tik duok pažinti Tavąją Valią (kard. D. Mersje).

– O begaline Meile, suteiki mums tikrą Dievo vaikų Dvasią, padaryki, kad visada elgtumės, kaip dera Dievo vaikams. Gyvenk mumyse ir duok mums gyventi Tavvyje, kad mylėtume, kaip Tu myli. Be Tavęs esame niekas, nieko negalime. Sujunk mus su savimi. Užpildyk mus savo Meile, kad per Tave būtume susijungę su Tėvu ir Sūnumi. Amen.

Skaitytojų kūryba

Zita Kavaliauskienė

TRYS KARALIAI

Atėjo trys karaliai
Pasveikint Atpirkėjo.
Sužibo žvaigždės danguje, –
Karaliai juk atėjo!

Lig žemės tyliai nusilenkę,
Jie dovanas sudėjo.
Pabiro snaigės iš skliautų, –
Karaliai trys atėjo.

Šią naktį paslaptis gili
Nejudino net vėjo.
Skambėjo muzika švelni, –
Stebuklai prasidėjo.

Linkėkit laimės ir dorybės,
Kad kelias nusiųstų,
Betliejaus nuostabi žvaigždė
Žiemos tamsoje šviestų.

Nurenkit puošmenas eglutės,
Naujieji juda jau į priekį.
Klausykite giesmę angelų
Ir vien tik gėrio švento siekit.

Rima Lipšienė

Adventinė kelionė

Jau tapo tradicija, kad Advento metu pagyvenusių žmonių sambūrio dalyviai aplanko kurią nors miesto bažnyčią, susipažįsta su jos istorija. Gruodžio 8-ąją daugiau kaip trys dešimtys senjorų susirinko Senamiestyje ir pravėrė Kauno kunigų seminarijos vartelius. Čia mus pasitiko pirmakursis klierikas Andrius ir pakvietė į Švč. Trejybės bažnyčią.

Jis trumpai papasakojo šios bažnyčios, statytos 1634 metais, istoriją, o kai į Kauną iš Varnių 1864 metais persikėlė vyskupijos įstaigos ir Kunigų seminari-

ja, tai ši istorija tampa bendra. Karai, okupacijos skaudžiai palietė ir bažnyčią, ir seminariją.

Atkūrus Nepriklausomybę, čia viskas atgijo. Andrius pakvietė ir į koplyčią bei seminarijos svečių kambarį, papasakojo apie mokslus ir kaip jis atrado savo pašaukimą.

Padėkojome Andriui, linkėdami sėkmingai eiti pašaukimo keliu. Senjorai turėjo progą Advento valandą prasmingai praleisti sakralinėje erdvėje, pasimelsti ypatingoje tyloje ir pasidžiaugti, kad ši šventovė, buvusi suniekinta, – vėl gyva.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Rima Lipšienė

Adventinis renginių ciklas „Belaukiant Šv. Kalėdų“

Uždegta pirmoji Advento žvakė. Pirmasis renginys „Belaukiant Kalėdų“. Klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius trumpoje katechezėje kalbėjo apie Advento esmę, klausdamas kiekvieno, ar mes širdies gilumoje ruošiamės, ar ketiname, sakykim, su šeima prie vakarienės stalo pasikalbėti, ką reiškia Adventas. Klebonas linkėjo pasidalyti gerumu, atlikti gailestingumo darbą ir nesusižavėti išoriniais blizgučiais, o suvokti šio meto esminius dalykus.

Nebe pirmus metus Advento ciklo renginius mecenuoja Aleksandra ir Vytautas Bancevičiai. Už šią prasmingą dovaną širdingais plojimas susirinkusieji jiems padėkojo.

Kūrybos valandoje dainininkas Mindaugas Jankauskas nudžiugino klausytojus dainomis. Valandą tęsė aktorė poetė Daiva Čepauskaitė ir atvertė savo prozos ir poezijos puslapių. Parodų salėje tekstilinkės Rūtos Luckienės darbų paroda ir Birutės Kairaitytės-Vaitkevičienės fotografijų paroda „Mūsų bažnyčios“.

Pristatydamas antrojo Advento sekmadienio popietės renginį klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius vėl kalbėjo apie Adventą ir artėjančias šv. Kalėdas. Šiame laikmetyje daugelis pamiršta esminius didžios šventės aspektus ir tampa lyg prekybininkų bei blizgučių įkaitais, kai lenktyniaudami perka kuo brangesnes dovanas. Jis ragino nudžiuginti savo šeimos narius dovanomis, kurios galėtų praturtinti dvasiškai: padovanoti Šventąjį Raštą ar Katekizmą vaikams. Juk išties galima surasti daug paprastų, turtinančių dvasinį pasaulį ir nebrangių smulkmenų, nepamirštant užrašyti nors keletą šiltų žodžių.

Renginyje dalyvavusi Maironio literatūros muziejaus direktorė poetė Aldona Ruseckaitė ne tik skaitė savo eiles ir ištraukas iš savo naujausios knygos „Marios vandens“, bet ir pasidalijo mintimis apie šiandieninį gyvenimą, nekintančias vertybes ir asmeninius ieškojimus. Baigdama savo kūrybos valandą, Aldona Ruseckaitė palinkėjo: „Džiaukimės šia akimirka“.

Pasidžiaugti išties buvo kuo. Ne tik poetės valanda, bet ir Valdo Andriuškevičiaus klarnetu atliekamomis melodijomis, kurios savo gilumu ir ramybe labai tiko Advento metui. Labai nudžiugino ir Gintaro Česonio fotografijų paroda „Nuo Šilinių iki Šilinių“. Šis jaunas fotomeninkas jau yra surengęs 17 asmeninių parodų, dalyvavęs daugiau kaip 40-yje grupinių parodų, išleidęs keletą fotoalbumų.

Renginiai nėra ilgi, bet kiek daug galima išgirsti, pamatyti, ir nesunku suvokti, kokias dovanas gauna susirinkusieji šioje salėje. Manychiau, išsipildys Vyto Bancevičiaus pasakyti žodžiai: „Tegul būna Adventas kuo šiltesnis kiekvieno širdyje“.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Dauksienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis